

vari“, „Nain jaune“ και „Φιγαρώ“ διαφόρους κωμωδίας, αίτινες έτυχον μεγάλης επιδοκιμασίας. Άλλα τὸ δριμύ σατυρικόν του ύφος άπήρσεν εις τὴν αστυνομίαν και ὁ „Φιγαρώ“ ήναγκάσθη νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἐν ᾧ ὁ Ροσεφώρ, ἀφήσας ὅλους τοὺς τίτλους και τὰ ἐπώνυμά του, ίδρυσεν ἰδίαν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον „La Lanterne“ (φανός). Πρωτάκουστος ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ φύλλου τούτου, ἐκδιδομένου εις ἐκατοντάδας χιλιάδων ἀντιτύπων και ἀπλήστως ἀναγινωσκομένου ὑπὸ τῶν παρισιανῶν. Καταδικασθεὶς εις πενταετὴ φυλάκισιν, ήναγκάσθη νὰ φύγῃ εις Βέλγιον, ὁπόθεν ἐπανῆλθε τῷ 1869 εις Παρίσιους, ὅπου διὰ 18,000 εἶχεν ἐκλεγῆ βουλευτής. Ἐν Παρίσιους ίδρυσεν τὴν „Μασσαλλιωτιδα“ και ἐξηκολούθησε πολεμῶν τὴν κυβέρνησιν μετα περισσοτέρας ἢ τὸ πρότερον δριμύτητος. Ὅτε ὁ πρίγκιψ Πέτρος Βοναπάρτης ἐφόνευσεν τὸν δημοσιογράφον Βίκτωρα Νοίρ, ὁ Ροσεφώρ παρώρμησε τοὺς ἐργάτας εις ἐπανάστασιν, ἀλλὰ τὸ σχέδιόν του ἐματαιώθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις τὴν μὲν „Μασσαλλιωτιδα“ ἔπαυσε, τὸν δὲ Ροσεφώρ ἐπεμψεν εις τὰς φυλάκας. Τῇ 4. Σεπτεμβρίου 1870 ἀπελύθη αὐτῶν και διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Παρισίων ἡγωνίσθη μὲν κατὰ τῶν στασιαστῶν, ἀλλ' ἐνεκα ἄλλων αἰτίων ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου ὡς ὑπόδικος και καταδικάσθη εις ἐξορίαν εις Καληδονίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐκάμψθη ἡ δραστηριότης και ἡ τόλμη τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Μετ' ὀλίγων ἄλλων φίλων διέφυγεν ἐκ Καληδονίας και ἐφθάσεν ὕγιως εις Ἅγιον Φραγκίσκον και ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1880 ἔζη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἕως οὗ ἡ γενικὴ ἀμνηστία ἐπέτρεψε και εις αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εις

Παρίσιους. Ἐνταῦθα ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία, κατ' αὐτόν, μόνον τὸ ὄνομα ἤλλαξεν· ὅπως ἄλλοτε ἐμαίνετο κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς Αὐτοκρατορίας, οὕτω και τὴν σήμερον οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὰ καθεστῶτα χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ προφητικὸν ἐκείνο λόγιον τοῦ Θιέρσου:

„La république sera conservative ou elle ne sera pas.“

Ὁ Παῦλος Δερουλέδ, ὅστις εἶνε γνωστὸς κυρίως διὰ τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ ἀσμάτων, ἀπέκτησε και ἐν Ἀνατολῇ οὐκ ὀλίγην φήμην διὰ τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ταξιδίου του εις Ἀθήνας, Κωνσταντινούπολιν και Ρωσσίαν, ἐφάνη ὅμως ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος κυρίως ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ „πατριωτικοῦ συνδέσμου“, οὗ και ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο αὐτὸς ἡγέτης. Ὅσα και ἀν ἐλέχθησαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅσα και ἀν διαδίδονται διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι δηλαδὴ ἀγεί και φέρει τὰ πλήθη τῆς Γαλλίας ὡς βούλεται, τὸ ἀληθὲς εἶνε και μένει ὅτι ἡ ἐπιρροή αὐτοῦ περιορίζεται μόνον εις τινὰς τάξεις τοῦ ὄχλου τῶν Παρισίων, ἐκτραχηλίζεται δὲ πολλάκις εις τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἀντὶ ὠφελείας βλάβην μόνον νὰ παρέχῃ εις τὸ γόητρον τῆς Γαλλίας, ἥτις βεβαίως οὐχὶ διὰ φωνασικῶν δ' ἀνακτῆσθαι τὴν προτέραν τῆς δόξαν, ἀλλὰ διὰ περισκεμμένης και ἀκαταπαύστου ἐργασίας. Καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ τῆς ἡρέμου δράσεως εἶνε ὁ στρατηγὸς Φερρών, ὁ διάδοχος τοῦ Βουλανζέ, περὶ οὗ ἐγράψαμεν τὰ δέοντα, δημοσιεύσαντες και τὴν εἰκόνα, ἐν τῷ 4^ῳ τεύχει τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς Κλειοῦς.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ (ἐν σελ. 33).

2. Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ ΙΓ'. Ἀνάγνωθι „Ὁ ἐν Βουδαπέστη Ἰωβηλαῖος τοῦ Πάπα Ρώμης Λέοντος ΙΓ'.“ (σελ. 36). Ἐπὶ τῇ κατ' αὐτὰς τελεσθείσῃ ἐορτῇ τοῦ ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα του και ἄρθρον σχετικόν, ὅπερ ἀξιολύβαστος φίλος ἀπέστειλεν ἡμῖν. Ὁ Λέων ΙΓ'. κατὰγεται ἐκ τῆς εὐγενοῦς και ἀρχαίας ἰταλικῆς οἰκογενείας τῶν Ρεcci, εἶνε ἤδη ἑβδομηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν και πρὶν ἢ ἀνέλθῃ τὸν παπικὸν θρόνον ἤτο γνωστὸς διὰ τὴν εὐσέβειαν, τὴν μετριοφροσύνην και τὴν ἐκτακτόν του πολομάθειαν. Εἶνε εἰδήμων πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, οὐχὶ δὲ ἀπειρὸς και τῆς καθ' ἡμᾶς ἐλληνικῆς, ἐγράψε δὲ μεταξὺ ἄλλων και ἀξιόλογα ποιήματα. Πάπας Ρώμης γενόμενος ἐπεδείξατο πολιτικὴν ἀγγίνοιαν ἀσυνήθην, δι' ἧς και μόνως κατώρθωσε ν' ἀνορθώσῃ τὸ παπικὸν κῦρος και νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὸν οὐχὶ μόνον τὴν λατρείαν και ἀφοσίωσιν ὅλου τοῦ καθολικισμοῦ, ἀλλὰ και τὸ σέβας και τὴν ὑπόληψιν ἐκ μέρους σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

3. ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ἑλληνοῦ καλλιτέχνου Ν. Γύζη. Τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐξεμεταλλεύθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας και ἄλλοτε ὁ ἡμέτερος

καλλιτέχνης, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἐξέλεξεν ὄντως συγκινητικωτάτην στιγμήν· ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῶν οὔτε πατέρα πλέον οὔτε μητέρα ἐχόντων μικρῶν, ἐπέχει θέσιν μητρὸς και ἐτοιμάζει αὐτοῖς τὴν λιτὴν τροφήν, ἐνῶ μόνῃ αὐτῇ, και ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς μόλις, φαίνονται αἰσθανόμεναι τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας, ἥτις ἐπέσκηψεν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς των.

Τὴν προσοχὴν τοῦ θεωμένου τὴν παραθεθειμένην ἡμῶν εἰκόνα ἐλκύει συγχρόνως και ὁ ἰδιόρρυθμος τῆς ξυλογραφίσεως τρόπος, δι' οὗ ἔτι μᾶλλον ἐξαίρονται αἱ καλλοναὶ τοῦ ἐλληνικοῦ καλλιτεχνήματος. Ὁ κ. Γύζης ὑποδεικνύει πάντοτε τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφικῆς τῶν ἔργων του ἐπεξεργασίας, ἐνθυμοῦνται δὲ οἱ Ἀναγνώσται τῆς „Κλειοῦς“ ἐκ τῶν πολλῶν ἤδη δημοσιευθεισῶν αὐτοῦ εἰκόνων ὅποσον συντελεῖ ἡ τοιαύτη τοῦ καλλιτέχνου πρόνοια πρὸς φυσικωτέραν τῶν ἐλαιογραφιῶν αὐτοῦ ἀναπαράστασιν.

4. ΕΙΡΗΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Γαβριὴλ Μάξ (ἐν σελ. 41). Ὁ ἐπὶ εὐσπλαγχνίᾳ και παροικιῶδει ἀγαθότητι ψυχῆς πεφνημμένος ζωγράφος τῆς εἰκόνης ταύτης ἐπεχείρησε νὰ παραστήσῃ τὸ μελίχιον και πλῆρες ἡμερότητος τῆς εἰρήνης πρόσωπον, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμήν ὁ πρὸς διατήρησιν αὐτῆς πόθος ἐκφράζεται πανταχοῦ ὑπὸ πάντων.